

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Quod eius fuerit de perfectione iudicium. Cap. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

Pro Ecclesia catholica, ac nominatim pro Christianis Regibus & atq; principibus, quotidie ardentè orabat: pro summo vero Pontifice numquam sine vberissimis lacrymis. Et quoniam de uolacrymarum incidit mentio; non omittenda videtur hoc loco res memoratu digna. In cæteris ornamentis ac beneficiis, donum etiam lacrymarum Ignatius à Christo Domino acceperat, sic, ut in singulas preces illico fletus erumperet, qua consuetudine eodem denique adductus est, uti propter acrimoniam humoris paulatim exesa luminis vi, aciem oculorum panè amiserit; hac illè iactura, quod ad ipsum priuatim attinebat, non sanè mouebatur: quinimo triumphabat se in obsequio Christi oculos perdere. Sed quoniam id fieri sine magno communis rei detrimento non poterat, suorum præsertim accedente impulsu, precari Dominum institit, ut sibi liceret interdum à lacrymis temperare, nec frustra, si quidem ex eo tempore tantum in lacrymas eius & arbitrium obtinuit, ut earum quasi habenas, prout vellet, adduceret idem atque remitteret. Quæ res cuiuspiam fortasse veritatis fidem excedere videatur: sed nobis utique in tam recenti memoria mentiendi causa non est.

DE CARITATE
 QVOD EIUS FVERIT DE PERFE-

CTIONE IVDICIVM:

CAPVT II.

Alicet precationi vsque adeò deditus esset, tamè eo studio, se vel à publica re administranda, vel à caritatis ceterarumque virtutum officiis minimè patiebatur abduci, & quamquam certum unicuique spatium temporis quotidie necessarium esse dicebat ad se colligendum, viresque diuinitus impetrandas; tamen eos nò ita laudabat, qui dulcedine solitudinis & diuinæ familiaritatis illecti, in arenam descendere, & suarum vitia euellere, deinde etiam proximos adiuuare negligere; quinimmo, pluribus doctus experimentis, aiebat, qui minus in eo genere sibi temperant, eorum plerosque (nisi periti cuiuspiam ductum sequantur, vel præcipuo Dei fulciantur auxilio) partim demonum illusionibus obnoxios esse, partim etià contumaces, & sibi placentes, & in sua sententià mirè obstinatos ac peruicaces euadere: qua peste nulla propemodù esset hominù cæcibus capitiore, itaq; suorum ille profectù nò tam ex cõtinuata precatione, vel diuturno secessu, quàm è solida virtutis officiis, ac præsertim ex mansuetudine atq; animi equitate, spectabat. Cùm è familiari-

H

bus

bus nescio quis, fratrem præstanti religioni collaudans, ad Ignatium cum admiratione dixisset: En hominem iugiter preceationi vacantem: immo verò, mutata voce, en, inquit Ignatius, hominem sibi met acriter imperantem. Alium quempiam, quòd stomachosior esset natura, & subinde in amara verba prorumperet, sese fratrum consuetudini alieno tempore subtrahentem, Ignatius blandè compellans: Quin te, inquit, statutis horis in fratrum consuetudinem das? cùm ille iracundiam naturæ bilemque prætenderet; Næ tu vehementer erras, ait Ignatius: etenim hæc & huiusmodi vitia non fugiendo, sed resistendo vincuntur. Denique licet piæ preceationis laude præcelleret ipse, vt dictum est, semper tamen spiritum, quem vocant mortificationis, spiritui speculationis antetulit; nam vt in eloquentiæ studio cùm & ars & vsus ipse sit necessarius, longè plus tamen à sapientibus viris vsui quàm præceptioni tribuitur; sic in paradisi virtutibus cùm & commentatio & actio requirantur; multo plus tamen agendo & pugnando, quàm speculando vel cogitando proficitur.

DE CARITATE IPSIVS IN DEVM.

CAPVT III.

CARITATE in Deum fuit, quanta par est eum esse, qui ipsius Dei gratia rebus humanis nuntium sponte remiserit; neque solùm eatenus Dominum amabat, vt præ illis reliqua omnia nihil duceret, quæ virtutis huiusce præcipua est pars: verùm inerat in amore voluptas mira: profus vt quantissimè pressus curis, ac molestiis fatigatus, in vnus Dei recordatione, & quasi amplexu, per summam delectationem acquiesceret. CHRISTVM verò Dominum ac liberatorem videndi sicuti est, tanta flagrabat cupiditate, vt eam ipsam ob rem solui corporis vinculis vehementiùs in dies optaret. Itaque si quando grauiorem incidisset in morbum; cõcepta migrandi spe, abstraheretur illico à sensibus, non sine magno valetudinis detrimento; quocirca mentem à cœlestibus rebus interim auocare etiam atque etiam iubebatur à medicis; & quoniam acerbissima Christi mors pro salute humani generis obita Ignatio semper obuersabatur, vicissim ille pro Christo per summos cruciatos quotidie cupiebat emori millies. Quoties verò ingesta in illum conuitia & ludibria reputaret apud se, non modò rei atrocitate permouebatur vt multi, sed etiam accendebatur generoso quodam imitandi studio; atque in semetipsum quàm tanti sceleris

auctorem